

# Μπροστά στην τηλεόραση, του Μάκη Τσίτα

Από Απόστολος Πάππος - 24/02/2019

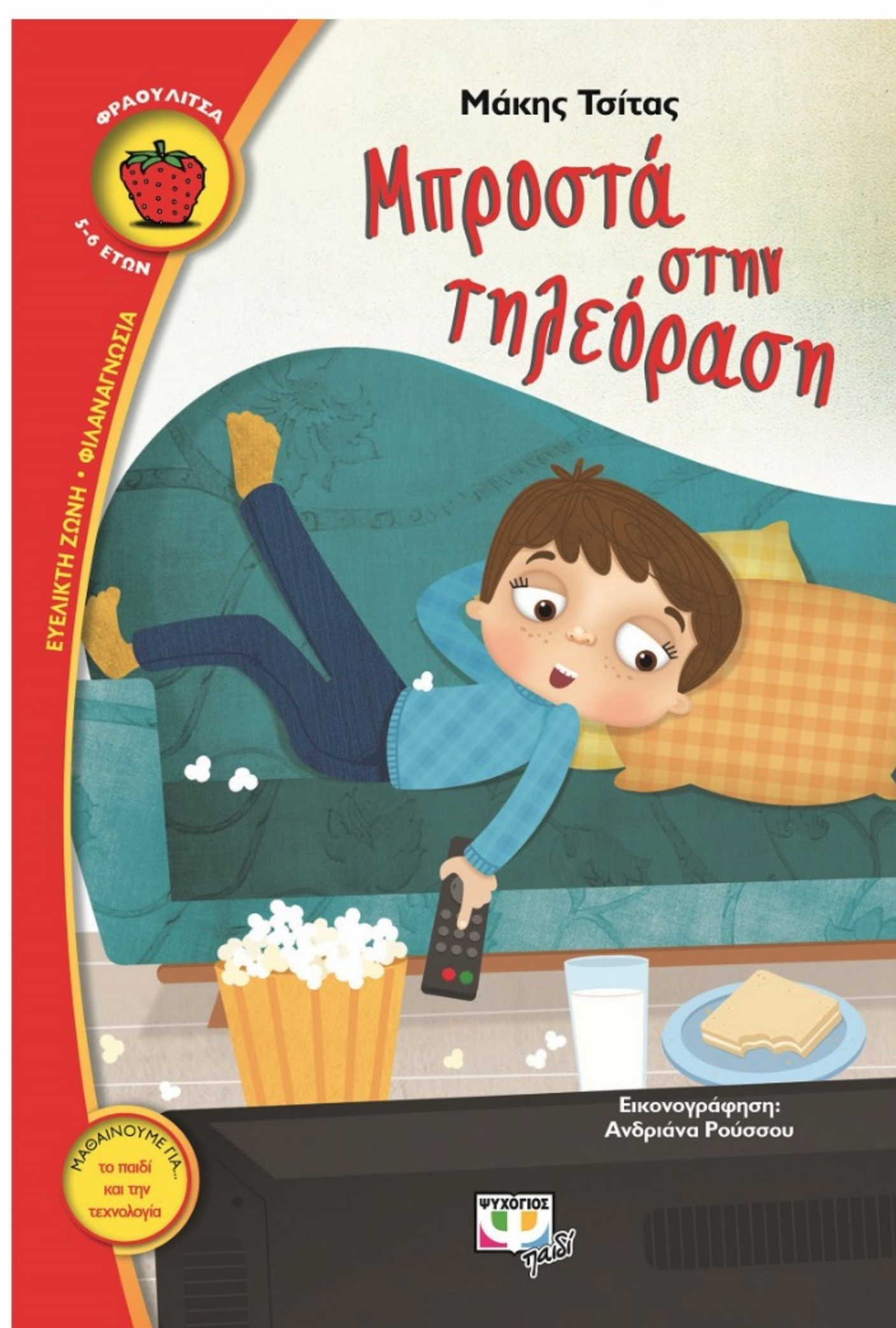
462 0

Κοινοποίηση στο Facebook

Κάντε Tweet στο Twitter

G+

Pin



Η μεταφορική έφερε την γιγάντια, εντυπωσιακή τηλεόραση που είχε κερδίσει η μαμά σε έναν διαγωνισμό. Τη βάλανε στο σαλόνι και την είχανε συνέχεια ανοιχτή. Εντυπωσιακά ζωντανά όσα έδειχνε, νόμιζες θα απλώσεις το χέρι σου και θα τα ακουμπήσεις στ' αλήθεια.

Τα πάντα έδειχνε: πρωινές εκπομπές, ειδήσεις, σίριαλ, ντοκιμαντέρ, ταινίες. Η τηλεόραση είχε γίνει το κέντρο όλης τους της ημέρας τους. Όσοι επισκέπτονταν το σπίτι, από τη θεία με το μωρό της μέχρι τον παπού και τη γιαγιά, στήνονταν με την οικογένεια πέριξ της τηλεόρασης. Ακόμα και όλες οι δραστηριότητές τους, γίνονταν με τη συνοδεία της τεράστιας αυτής οθόνης που σκέπαζε τα πάντα. Η μαμά σιδέρωνε και έβλεπε, ο μπαμπάς έτρωγε ή δούλευε και έβλεπε ενώ ο μικρός γιος της οικογένειας έκανε τα μαθήματά του και... έβλεπε.

Όλα πήγαιναν εντελώς... τηλεοπτικά μέχρι τη νύχτα που ένα τεράστιο πορτοκαλί κτίριο πήρε φωτιά. Βρίσκονταν λίγα μόλις τετράγωνα από το σπίτι τους και το είχαν δει... στην τηλεόραση!

Έζησα την έξαρση της εξάρτησης από την μεγάλη οθόνη όταν στις αρχές της δεκαετίας του 1990 η Ελλάδα έφευγε από την μονοκρατορία των δύο κρατικών καναλιών και γνώριζε το Μέγκα, τον Αντ1 και ακολούθως τα υπόλοιπα κανάλια. Οι τηλεοράσεις πήραν φωτιά. Η εποχή της βιντεοκασέτας του 80' έδινε τη θέση της στην οικογενειακή συνάθροιση γύρω από την τηλεόραση που μεγάλωνε σε ίντσες, μικραίνει σε μέγεθος και καθήλωνε με την 24ωρη λειτουργία και την ποικιλία της. Η εξάρτηση αυτή απογειώθηκε μέχρι και τα τέλη της δεκαετίας του 2000. Ήταν η σειρά των μικρών, ατομικών οθονών να πάρουν τη θέση της τηλεόρασης. Η ομαδική συνάθροιση έδωσε τη θέση της στην ατομική θέαση που σταδιακά γιγαντώνεται σε παγκόσμιο τρόπο ζωής.

Την μεγάλη οθόνη έζησε και ο Μάκης Τσίτας και μέσω αυτής της εμπειρίας προσεγγίζει αυτήν ακριβώς την κυριαρχία της οθόνης στη ζωή μιας οικογένειας. Το κάνει με ακρίβεια, ρεαλισμό και εύρυθμα, δίχως υπερβολές, δίχως δράμα και μελό, δίχως ταλαντεύσεις και εκβιασμένο συναίσθημα. Ο Τσίτας λέει τα πράγματα όπως ήταν και όπως είναι σήμερα με άλλες οθόνες και διευρυμένες επιλογές. Η τηλεόραση σκεπάζει τα πάντα, δίνει τον παλμό, ρυθμίζει τη δραστηριότητα των μελών μιας οικογένειας, καθορίζει τις συννευρέσεις τους, τις συζητήσεις τους, συνοδεύει κάθε τους πράξη ή ακυρώνει την ποικιλία των επιλογών. Το αυτό έδωσε τη θέση του στο μάτι, που δεκτικό όπως είναι, αγκιστρώθηκε "ρίχνοντας" όλες τις υπόλοιπες αισθήσεις.

Ο Τσίτας αποτυπώνει πολύ όμορφα όλον αυτόν τον κόσμο που αναδύθηκε στην ελληνική κοινωνία από το 90' και στις πιο δυτικές χώρες 10-20 χρόνια νωρίτερα. Δεν ηθικολογεί, δεν υποδεικνύει, ωστόσο δείχνει έναν δρόμο, έναν δρόμο που δεν ενοχοποιεί την τηλεόραση για όλες τις αμαρτίες, αλλά αναδεικνύει το αδιέξοδο που φέρνει η υπερκυριαρχία της.

Η ρεαλιστικής λογικής εικονογράφηση είναι της Ανδριάννας Ρούσσου.

Σειρά φραουλίτσα (για παιδιά 5-6 λέει η έκδοση, 4-7 λέω εγώ) των εκδόσεων Ψυχογιός.